

Hadak

Útján

Bajtársi Híradó

A Magyar Harcosok Bajtársi Közösségének tájékoztatója

LXXIII. évfolyam

2022. január-február-március

575. szám

Kedves Olvasóink, tisztelt Bajtársak,

remélem, az új esztendő kedvezően indult Mindannyiuknak és legújabb számunk jó egészségben találja Önöket és szeretteiket.

Ezúttal csak röviden írok, a tervezett emléktáblánkra való gyűjtéssel és az előkészületekkel kapcsolatban. Mint legutóbb már jeleztem, rövidtávú terveink legfontosabbika az MHBK-nak és tagjainak egy méltó emlék állítása, amire egy emléktábla volna a legmegfelelőbb. Erre egy négytagú bizottságot is létrehoztunk, melynek tagjai pénztárosunk, Borbás Erzsébet, Goór György, ausztráliai főcsoportunk volt vezetője, az ausztráliai MHBK egyik alapítója (1949-50, 1. Hadak Útján 2021/2. sz.), Nagy László ny. ezredes, a HOHE alelnöke, valamint jómagam. De mások véleményét is kértük, így a HOHE örökös tb. elnökéét, Szakály Sándor professzorét is.

Szeretném megismételni felhívásunkat a táblára való adakozásra, mivel jelentősebb összegbe fog kerülni. Kérjük, erejükhez mérten támogassák az ügyet, hiszen Magyarországon még nincsen semmilyen hivatalos emléke szervezetünknek, annak az MHBK-nak, mely a kommunizmus évtizedei alatt az emigrációban életben tartotta a hagyományos magyar katonai szellemet, segélyszervezetként pedig sok rászoruló honfitársunkon és magyar egyesületen segített.

A gyűjtés határidejeként május 31.-ét jelöltük meg, a tábla pontos szövege pedig ez lesz:

Hadak Útján Bajtársi Híradó -
A Magyar Harcosok Bajtársi Közösségének
tájékoztatója. Indult 1949 áprilisában
Ausztriában ill. Bajorországban, "MHBK
Központi Tájékoztató" címen.
Az MHBK-t alapította Zákó András m.kir.
vezérőrnagy Innsbruckban ill. Klagenfurtban
1947-48-ban.

World Federation of Hungarian Veterans
Official Review, Quarterly Periodical
Megjelenik negyedévenként, ISSN 0847-2599
Kiadó és szerkesztő/Publisher and Editor: Dr.
Tóth Gergely, MHBK központi vezető
Nyomda/Printing: Terc, Budapest
Pénztáros és elosztó: Borbás Erzsébet

A szerkesztő levelezési címe:

Dr. Tóth Gergely
801 S. Federal Hwy., #205
Pompano Beach, FL 33062, USA
Email: hadakutjan@yahoo.com
Az emailben továbbított gépelt anyagot kérjük
sima word-formátumban elküldeni.

Kérünk minden címváltozást is a fenti
emailcímen bejelenteni.

Minden lapfenntartási hozzájárulást, Zrínyi

Alap járadékot kérünk az alábbi címekre
kiállítani, lehetőleg USA dollárban:

- 1. USA/Kanada csekken:** egyelőre
Gergely Toth névre kiállítva, a szerkesztő
címére postázva (a Memo-ba: MHBK)

2. Banki átutalással az USA-ból:

Routing nr. [for Wire transfers]: 021000021

Account nr.: 638360377

(Routing nr. [for ACH transactions]: 267084131)

3. Banki átutalással máshonnan:

Swift code: CHASUS33

Account nr.: 638360377

(JPMorgan Chase Bank, 383 Madison Ave., New
York, NY 10017)

Beküldött kéziratokat és fényképeket nem
őrzünk meg és nem küldünk vissza. A
szükséges javítás és a rövidítés jogát
fenntartjuk. A névvel aláírt cikkek nem
feltétlenül tükrözik a szerkesztő és a kiadó
álláspontját, s azokért mindenkor a cikkíró
felelős. Folyóiratunkban megjelent írásokat –
a szerző és lapunk megnevezésével – más
újságok és honlapok szabadon átvehetik.

Lapzárta:

Március, június, szeptember ill. december 1.

Az időről-időre fellépő helyhiány kapcsán
megértésüket kérjük, amennyiben lehet, a
beküldött anyagot a következő számokban
közöljük.

A tartalomból:

-Felhívás az MHBK-emléktábla-adakozásra

-Az emigrációs csoportok hírei

-Sujánszky Jenőre emlékezünk

-Naplórészleteket kaptunk Buenos Airesből

-Megemlékezések, programok a tél folyamán

-Halálhírek, méltatások, rövid hírek, levelek

A magyar királyi honvédség emigrációba kényszerült egykori tagjai 1947-ben megszervezték a Magyar Harcosok Bajtársi Közösségét. Első központi vezetője v. Zákó András vezérőrnagy volt. Hagyományőrző csoportjai még ma is négy földrészen működnek. Lapja, a 'Hadak Útján' őrzi a tagok emlékét, akik elveszítették hazájukat, de szülőhazájuk nem veszítette el őket. Örök emlékül nekik, akik soha nem feledték katonai esküjüket.

„A Hazáért mindhalálig”

MHBK 2022

Kanadai támogatóinkat arra kérjük, hogy adományaikat új torontói csoportvezetőknek, Forrai Leventének juttassák el, aki azokat összegyűjtve továbbítja pénztárosunknak. Címe: 26 Spruce Ave., Richmond Hill, ON L4C 6W1

Kérem **ausztráliai olvasóink** is hasonlóan járjanak el, adományaikat Dobozy Istvánnak, a Dél-Ausztráliai csoport vezetőjének küldjék Adelaide-be. Az ő címe: 13 Wood St., South Plympton, S.A. 5038.

Az USA-ból adakozók pedig kérem hozzám juttassák el hozzájárulásaikat (l. az impresszumot a 2. oldalon). Ezáltal összességében a banki költségek is valamelyest csökkenhetnek.

Minden támogatást előre is hálásan köszönünk!

S ugyanitt szeretném hivatalosan is megköszönni Mátrai Gézának, lapunk eddigi elosztójának-postázójának, torontói csoportunk eddigi vezetőjének többéves áldozatos munkáját, békés nyugdíjas éveket kívánva neki. Ugyanakkor pedig köszönteni új torontói csoportvezetőnket, Forrai Leventét, megköszönve neki, hogy elvállalta a tisztséget és a vele járó teendőket.

A végére pedig egy apró helyesbítés: a legutóbbi számban azt írtam, hogy “elvégre mi vagyunk a Kárpát-medencén kívül a második legrégebbi folyamatosan megjelenő magyar újság, és Önök az 574. számot tartják a kezükben! (A legrégebbi az Erős Vár c. evangélikus hírlevél, mely 1931-ben indult s melyet Clevelandben adnak ki.)”. Ezt korrigálnom kell, mert archívumomat rendezve láttam, hogy a Calvin Synod Herald, az ‘Amerikai magyar reformátusok lapja’ immár 1900 óta létezik és jelenik meg folyamatosan, jelenleg szintén cleveland-i szerkesztőséggel. A tévedésért elnézést kérek és további eredményes működést kívánok nekik is!

Dr. Tóth Gergely, kp. vezető

Meghalt Sujánszky Jenő

Forrás: MTI

Életének 93. évében szombaton meghalt Sujánszky Jenő, az 1956 előtti magyarországi nemzeti ellenállás egyik vezetője – közölte a család nevében Almássy Kornél korábbi országgyűlési képviselő. (Sujánszky Jenő feleségével, a francia Liliannel párizsi otthonukban 2016. október 8-án)

Sujánszky Jenő 1929. augusztus 4-én Budapesten született. Gyerekkorát Siófokon töltötte, édesapjának gyógyszerészére volt. 1943-ban tüzérségi hadapródiskolába iratkozott be Nagyváradon.

A második világháború végén, a budapesti katlancsatában 15 évesen harcolt. Elfogták, azonban kalandos körülmények között megszökött: a határ közelében még ki tudott ugrani a Szovjetunióba tartó vonatról – írta Almássy Kornél.

A középiskolát Sujánszky Jenő Budapesten fejezte be, majd a Pázmány Péter Tudományegyetem gyógyszerésztudományi karára iratkozott be, onnan azonban osztályidegen volta miatt 1949-ben kizárták.

Ekkor már földalatti mozgalmat kezdett szervezni; Mezartin néven ellenállási csoport jött létre a vezetésével, amelynek célja az volt, hogy ha háború törne ki vagy a szovjet csapatok elhagynák Magyarországot, akkor a tagok a fegyverraktárakon túl elfoglalnák Budapesten a rádió épületét, a lakihegyi adótornyot, valamint kiszabadítanák a politikai foglyokat.

A szervezetet azonban elárulták, az összeesküvőket 1955-ben letartóztatták. Legnagyobb meglepetésére Sujánszky Jenő csak 17 évet kapott a kommunista bíróságtól.

Kitört a forradalom, és 1956. október 31-én Sujánszky Jenőt – sok rabtársával együtt – tüntető tömeg szabadította ki a kőbányai gyűjtőfogházból.

Hazatért családjához a Corvin közbe, ahol november 9-éig harcolt, majd a szabadságharc leverése után a hónap végén kalandos körülmények között elhagyta az országot.

Sujánszky Jenő Franciaországban, Párizsban talált új otthonra. az ötvenes évek végétől a franciaországi magyar emigráció egyik vezetője volt.

Magyarországra 1990-ig nem térhetett vissza. Menekültként vegyész lett. Alapító tagja volt a Franciaországi Magyar Szabadságharcosok Szövetségének, amely az 1956-os magyar forradalom szellemének megőrzését

vállalta fel. Főtitkárrá, elnökké, európai alelnökké, később világszövetségi alelnökké választották.

A rendszerváltás után több polgári elismerést kapott. A Magyar Honvédség rehabilitálta és nyugalmazott alezredesti rendfokozatban részesítette. Sólyom László köztársasági elnök 2006-ban Nagy Imre-érdemrenddel tüntette ki.

Almássy Kornél azt írta: „Sujánszky Jenő az 1956-os forradalom és szabadságharc hőse volt, halálával egy újabb '56-os [...] legenda távozott közülünk”.

Sujánszky Jenő Párizsban halt meg szombaton.

Sujánszky Jenő az MHBK tagja, lapunk hűséges olvasója volt. Arról is ismert, hogy ő szervezte a párizsi központi 56-os megemlékezéseket, melyeket a magánál a Diadalívnél tartottak, magasrangú francia katonai részvétellel. A szerkesztő 2015-ben személyesen is meglátogatta és interjút is készített vele. A Jóisten nyugosztalja, köszönjük szolgálatát! – a szerk.

Goór György, az MHBK Ausztráliai Főcsoportjának volt vezetője, szervezetünk egyik ausztráliai alapítója mindig azonnal reagál egy-egy hírre vagy közlésre, most sem volt másképp:

Tisztelt Központi Vezető Úr! Kedves Gergő!

Ne haragudj, de csak kicsit késve tudom jókívánságaimat kifejezni az MHBK központjának „hazaköltözése” komoly és nagyszerű hírére. Ez egyenértékű a Ludovika zászló hazavitelével a kilencvenes évek elején. Ez valóban az MHBK-nak és lapjának, a Hadak Útjának nagy érdemei közé tartozik: 74 évi külhoni menekült-működés után hazai környezetben él tovább az eszme, amit a nagyvilágban ápoltunk és fenntartottunk.

Az eredeti céljaink szerint is a hazamenetel volt a cél. Nem egészen úgy sikerült, ahogy terveztük, a kommunizmus sokkal hosszabb ideig uralkodott, ami ezt aztán lehetetlenné tette. Még '56-ban sem engedték be a határon azokat az emigráns MHBK-tagokat, akik a Szabadságharcot segíteni akarták. Mire a földrajzi és szellemi határok kinyíltak, az alapító bajtársak nagy része Csaba királyfi seregébe költözött.

De ettől talán sokkal elviselhetetlenebb helyzetben voltak a Kárpát-medencében maradt bajtársaink, akik végigszenvedték a Rákosi- és Kádár-kor minden terrorját és életveszélyes bizonytalanságát. De a jó hír az, hogy a nagy tragédia ellenére új és erős fiatalokat termelt a Haza, akik méltó utódai nemes és hős elődeinknek. Ahogy a tűz edzi a vasat, hogy acél legyen, úgy a bosszúval fűtött politika termelte ki és edzette meg azokat, akik ma Szülőhazánk becsületes polgárai és katonái.

A „HADAK ÚTJÁN” hazaköltözése és Magyarország általi befogadása az 1947 óta erősen tartott hitnek köszönhetően a lehető legszebb karácsonyi ajándék 2021-ben.

Áldjon és segítsen további munkádhoz a Mindenható erővel és jó egészséggel még hosszú éveken át!

Tiszteletteljes bajtársi szeretettel Gyurka

Magyar állami elismerés a MKCsBK vezetőjének

Dr. Áder János, Magyarország köztársasági elnöke Magyar Arany Érdemkereszt kitüntetésben részesítette ifj. v. Kőrössy Zoltánt (Maryland, USA), az emigrációba kényszerült csendőrök szervezetének, a Magyar Királyi Csendőr Bajtársi Közösségnek kp. vezetőjét, “a magyar nemzeti emlékezet megőrzését sokoldalúan, többek között az Amerikai Egyesült Államokban fellelhető magyar történelmi értékek összegyűjtésével és Magyarországnak adományozásával szolgáló tevékenysége elismeréseként”. Zoltán és felesége, Katalin egyik, de talán legfontosabb, kiemelkedő érdeme a csendor.com honlap létrehozása, mely elsősorban a Csendőrséggel foglalkozó 1945 előtti anyagot tartalmazza, ami többszázezer önkéntesen beszakennelt oldalt tesz ki, s melynek célja a Testület tárgyilagos bemutatása és a kommunista hazugságok és rágalmak helyretétele.

A kitüntetett november 23-án oldalán vette át az elismerést a washingtoni magyar nagykövetségen. Szívből gratulálunk testvérszervezetünk vezetőjének, v. Kőrössy Zoltán m. kir. csendőr százados fiának!

özv. Benedek Lászlóné Micsinay Mária (Buenos Aires): Részletek édesanyám naplójából. *Feljegyzem Nektek ide, hadd tudjátok Ti is.*

Marika néni, az ottani magyar református gyülekezet főgondnoka Buenos Airesből a kérésemre küldött részleteket édesanyja naplójából, melyből a háború végi menekülésre és az újrakezdésre vonatkozó néhány részlet közlésére van csupán helyünk, de az ilyen, máshol ritkán olvasható bejegyzések tanulságosak lehetnek a mai nemzedék számára is. (Marika néni szavai dőltbetűkkel.) – a szerk.

Bevezető: Micsinay Péterné szül. Élesdy Róza Mária az édesanyám. Cegléden született 1910. augusztus 24-én és Buenos Airesben halt meg 2005. június 28-án. Hódmezővásárhelyen mint francia-magyar szakos tanár oktatott a Református

Leánygimnáziumban. Itt a városban ismerkedett meg édesapámmal, Micsinay Péter okl. gépészmérnökkel, a Norkok textilgyár igazgatójával, aki Aszódon született 1904. június 29-én és Buenos Airesben halt meg 1969. december 21-én. Édesapám tartalékos katonatiszt volt és részt vett a háborúban mint egy katonai alakulat parancsnoka. 1936-ban kötött házasságukból két gyermek született: Julika 1939. június 8.-án, és én, Marika 1940. október 20-án.

Édesanyám 1939. augusztus 19-én, pár héttel Julika születése után és néhány héttel a II. Világháború kitörése előtt kezdett naplót írni. Az utolsó bejegyzést 1949. február 26-i dátummal az Argentínába való érkezés előtti napon írta. A négy füzetre terjedő napló részletesen leírja kilenc év szívmarcangoló történetét: a szorongást és aggodalmat a háború kitörése előtt, alatta és utána, a kétségbeesett küzdelmet, hogy két kislányuknak az élethez legszükségesebb dolgokat biztosítani tudják, és az Istenbe vetett hitet, amely végigkíséri a naplót. (...)

1945. március 28. Most már mi is elmondhatjuk, hogy igazi menekültek vagyunk. 23-án de. bement Péter Győrbe. Még aznap vissza is jött, Szentkirályra helyezték a 102. es-hez. Este volt Pápa ellen a nagy bombatámadás. Másnap romeltakarítás, csomagolás, és még aznap indulás Nagysimonyiba. Mi előre mentünk a személykocsival, Péterék a teherautóval utánunk. Egyik házból ki, a másikba be, míg Vajnai Irénék, volt vásárhelyi tanítványom jóvoltából lefekhettünk egy kis parasztházban. Másnap kitettek onnan, mondván, hogy a szoba másnak van lefoglalva. Akkor szombaton délután kihurcolkodtunk a hegyre, az evangélikus pap kis nyaralójába. Mondtuk, akár évekig is ellaknánk ott, ha nyugodtan ott lehetnénk. Este szüntelenül bombáztak valahol messzebb, mi úgy gondoltuk, Pápán. Nem tudtam elaludni, lehetett ¼ 2 éjjel, mikor verték az ablakunkat – egy gyári ember jött, hogy jön az orosz, mi legyen. Gyors csomagolás, a gyerekek hangulata volt csodálatos, semmi sírás, sok nevetés, játék hajnali 6-ig, míg Szentkirályra indultunk. Kicsi falu, pár ház, egészen reménytelennek látszott az elhelyezkedés. Vártunk, vártunk és nagyon féltettük Pétert, hogy megint lesz valami nagydefektje, mikor előbb mint vártuk, befutottak. Attól a perctől, hogy ott volt Péter, ment minden mint a karikacsapás. Ismerősökre talált, Somorjai hadapródék meghívtak ebédre, lett szobánk, igaz, valami kis pajtaféle, de mégis boldogok lettünk volna, ha egy ideig ott maradhatunk. Két éjszaka aludtunk ott, akkor jött hirtelen a parancs, hogy indulás Magyaróvárra és onnan Németországba. Mi jöttünk előre Lajossal, Szikszai Irénnel, Mamikával és a gyerekekkel. Péterék a teherautón jönnek utánunk. Tele az utak menekültekkel, majd mind szembejöttek velünk, az volt az érzésem, hogy egyenesen belefutunk az orosz karjaiba. És állandóan a gondolat, hogyha nekünk sikerül is átjönnünk, sikerül-e Péternek is. Estefelé várjuk őket, most még csak ebéd után van. Ezt az utat soha nem felejttem el, egész idő alatt az volt az érzésem, hogy valami rossz színdarabba kerültem, valami szörnyű álmom van s abból kell felébredésnek lenni.

Mikor megérkeztünk Magyaróvárra, Lajos keresett nekünk szobát Dr. Lukács Imre állatorvosnál (Szepári Péter u. 19). Itt éreztük megint, hogy segít bennünket a Jó Isten. Késő éjjel állítottunk be hozzájuk. Ágyat adtak, a gyerekeket mindjárt lefektették. Én Irénkével pokrócokat raktam a földre, azon aludtunk. Mindig valami nagy félelemérzésre riadtam fel, hogy vajon hogyan ér ide Péter. Ezerszer megbántam, hogy elindultunk nélküle, csak most segítsen a Jó Isten bennünket, ha csak nem feltétlenül szükséges, nem válunk el. Lukácsék igen kedvesen fogadtak, tiszta ágyat adtak, teát akartak készíteni. Másnap is minden lépten nyomon megnyilvánult a kedvességük. Ha hazakerülünk, megpróbáljuk viszonzni a szeretetüket.

Egész nap vártuk Péterék megérkezését. Az orosz annyira előre tört, hogy úgy volt, még ha nem is érkeznek meg, mi éjjel tovább indulunk a katonasággal. Este légó volt, szinte biztosra vettem egy nagyobb támadást. Piri végtelen kedvessége az óvóhelyen is megnyilvánult, teát, finom császárhúst hozott mindannyiunknak. Ő látott el liszttel, kenyérrel, tojással, szalonnával az útra. Lenn ültünk az óvóhelyen, mikor Lajos megjelent Somorjaival. Nagy nagy kő esett le a szívünkről, most már megint együtt leszünk Péterrel. Meghatóak voltak a gyerekek, elmentek a templomba imádkozni édesapáért. Julika mikor látta, hogy nagyon elgondolkozom, megvigasztalt: ne félj mami, a Jó Isten megsegíti édesapát.

Somorjai röviden vázolta a helyzetet. Péter Halbturmban van a társasággal, ők motoron jöttek el Kalmárral nekünk hírt adni és Péterhez vinni. Majdnem úgy volt, hogy nem tudnak eljönni Szentkirályról az orosz előretörés miatt. Ötször voltak benn motoron Szombathelyen, míg sikerült elindulniok. Mikor a határon

rohanva átjöttünk, bevallom semmit sem éreztem. Sok sok ember mindenféle járművön menekült az oroszok elől Németország felé, mi csak kis porszem voltunk a nagy vonulásban. Mikor elindultunk Magyaróvárról, egy hidat utánunk robbantottak fel, az országútra pedig 3 ízben volt belövés.

Halbturmban egy nagy szénás színben aludtunk, de milyen jó volt lefeküdni, közben valahol bombáztak, talán Sopront. Másnap Eisenstadton át Neudorfba indultunk. Éjjel 1/2 12-kor vertünk fel házakat, megint szerencsénk volt, egy kedves osztrák asszony adta át a hálósobáját, másnap jól mosakodtunk, megvolt a tej a gyerekeknek, így megvolt minden.

Másnap 8-kor indultunk Wiener Neustadton át Wiesenbachba. A mindenféle járműveknek legszörnyűbb menekülése jellemzi utunkat. Poltesteinban este ki kellett szállnunk a személyautóból, az alvó gyerekeket, a sok holmit alig tudtuk kiszedni, kaptunk helyette egy vacak kis kocsit, oda átpakoltunk, mi gyerekektől fel a teherautóra. Az országúton a teherautóban próbáltunk aludni, de csak a gyerekek aludtak valahogy, mi egész éjjel hallottuk a mellettünk elrohanó autók dübörgését.

Reggel Linz felé indultunk. Sankt Pöltenben elvették a motorkerékpárt. Délután Pinzensdorfba értünk, jó szállásunk volt egy asztalosműhelyben. Szíves emberek, jól megmosakodtunk, gyerekeket fürdettem, korán feküdtünk. Másnap a házigazdánk sürgetett, hogy siessünk, mert ott fognak sáncásásra. Kevés benzinnel útnak indultunk. Az események a teljes felbomlás képét mutatják, el sem tudjuk képzelni, mi vár ránk. Melkbe érünk. Megállunk a városban, de riadó lesz, mennünk kell. Két ízben, rövid megszakítással 10-től 4-ig voltunk óvóhelyen, először egy kolostor pincéjében, majd egy a hegyoldalba vájt óvóhelyen.

Péterék a folyamőrökhöz mentek, sikerült magukat állományba vétetni és így csatlakoztunk hozzájuk. Két este a Szent Gellérten aludtunk, harmadik este egy uszályhajó kormányosi fülkéjébe kerültünk, negyedik este a 8304-es tankuszályra. Be kell vallanom, hogy úgy éreztem, nem bírom tovább. Nagyon szűken voltunk az előző uszályon, de úgy éreztem, mikor a tankra kellett átjönnünk, hogy azon csak elpusztulni lehet. Pedig szebb, tágasabb hely várt ránk. Sírás vett rajtam erőt, vártam valami csodára, olyan reménytelennek láttam a helyzetet, küzdünk, küzdünk, de minden hasztalan már.

Tudom, hogy sok minden játszott közbe, hogy annyira kétségbe voltam esve. Az út egész zaklatottsága, sok fáradtsága, a druk, lesz-e mit adni a gyerekeknek, hogy soha egy percre nem lehetek egyedül Péterrel. Akkor már úgy volt, hogy az egész hajós társaság indul felfelé, biztosra vettem, hogy minket ezzel a szörnyű tankkal ott felejtene.

Április 7-én Struden alá Willersbachba érkeztünk. Akármennyire is nincs most érzékünk a szép tájak iránt, itt teljesen megragadott bennünket a hely békéje, festői volta. Kezdjük megszokni a dunai életet. Olyan keskeny padlón járunk ki, első nap aligha mertünk volna rálépni. Jókat alszunk, a gyerekek reggeltől estig tevékenykednek, olyan piszkosak, hogy arról embernek fogalma nincs. Péter is kezdi összeszedni magát és én is úgy érzem, hogy megint erős vagyok. Április 10-én befutott a Zsófia is, együtt van az összes uszály, valószínűleg hamarosan megyünk tovább.

Április 15-én indulunk tovább a Struden-i szorosnak. Gyönyörű napos idő, az egész utat a fedélzeten töltjük, el nem képzelt festői részletek. Estefelé érünk Tiefenbachba, valószínűleg holnap tovább Wallsee felé. Változott a sorrend, első ízben minket vontattak elsőnek, most állandóan mi vagyunk az utolsók. Wallseenél egészen hazai a táj képe, lapos, fák, füzesek. A lányok bemennek a városba, tejet hoznak, a gyerekeknek gyöngyöt. Itt voltunk április 20-ig. Akkor az Etele szívességből tovább vontatott bennünket Wesenüferig.

Lauterach, Ausztria , 1948. szeptember 10. (Édesapám írja.)

Élelmezés. Grubwegben hullámozó volt. Rossz kenyér, igen nehéz zsírellátás, de Baby (édesanyám) csodálatos kitarása csodát mívelt. Egy kedves egyszerű család, Irsáék, nagyon sokat segítettek. Azután kiváló csereüzletei, hol egy nadrág, hol egy köpeny, hol más változott át élelmiszerekké, s valahogyan, ha nehezen is, minden előkerült. Külön fejezet a kenyér-liszt cseréje a Löwmühlei asszonnyal. Egy egész sereg 6 fontos amerikai zöldborsó konzervet cserélt, melyet kisebb részben megettünk, nagyobb részben eladtunk, s az utolsó időket Grubwegben ezzel tudtuk megoldani. A gyerekek a Lägeriskolában ún. Schulspeisungot kaptak, keveset, de nagy szenzáció volt mindig a kakaó, és egyéb édességek, kis

húskonzerv stb. Mérföldetlen nagy örömet szereztek. A szó szoros értelmében tengettük az életünket.

Ruházat. Még az élelmezésnél is nehezebb volt Grubwegben, mert rengeteg pénz kellett hozzá. Hihetetlen erőfeszítéssel sikerült a gyerekeknek karácsony előtt egy-egy pár kis durabel bakancskát csináltatni. 1000 akkori márkába került. Egyéb ruházatban még mindig a keki és az ejtőernyő dominált.

Kivándorlás – IRO. Már február végén megvolt a párizsi konzulátuson az argentin vízumunk. Jelenleg bepakolva várjuk az IRO indításról szóló értesítését.

Jövő terveink – elképzeléseink. (...) Úgy érzem, szorgalmasan dolgozva, elérjük hamarosan, hogy nem lesznek krajcáros gondjaink, s előre tudunk haladni. Hogy haza tudunk-e még menni? A jövő titka.

Magyarországi állapotok. Az otthoni állapotok reménytelenek és tragikusak. A muhi pusztai pusztulás vagy a mohácsi vész csak kisebb jelentőségűek a jelenlegi tudatos pusztítás mellett. Nem tudom elképzelni, hogy Magyarországból még egyszer önálló állam tudjon lenni. (...) Időnként beszélünk otthonról frissen kijöttekkel, egyhangú a vélemény, a magyarság lassan pusztul, az ország általánosságban megy tönkre.

Lauterach, 1948. szeptember 30.

22-én múlt négy éve, hogy elhagytuk a mi drága otthonunkat. Milyen jó, hogy nem lát előre az ember, talán ereje sem lenne tovább élni. Mert mi lett volna, ha előre látjuk az átélt idők végtelen küszködését? Be sem kell hunynom a szememet, előttem a mi szép otthonunknak minden darabja. Végigmegyek a szobákon és megcsúszik a lábam alatt a fényes padlón a puha keleti szőnyeg, ütnek az órák, “mondja a lemezt” ahogy a gyerekek kifejezték, ha felcsendült a rádiógramofonban egy-egy szép nóta. Akkor megvolt az enyéimnek minden, amit megálmodtam, és most? A mostani “szobánk” képét nem fogom soha elfelejteni, mint ahogy soha nem felejttem el a grubwegi barakkot sem, a favágást, a vízhordást a téli fagyban a patakról, a “beszerzéseket” a parasztoktól, mikor úgy éreztem, hogy de jó lenne lefeküdni a hóba megpihenni – talán örökre. És milyen kevés elég volt ahhoz, hogy mindent elfelejtsünk és repültem volna haza, amikor egy kis vaj, tojás vagy gyümölcs lapult az M betűs táskám alján.

A mostani helyzetről akartam írni, de vissza kell tekintenem a múltba, hogy később a két kislányunk, ha olvassa ezeket a sorokat, erőt kapjon belőlük az élet bármilyen nagy küzdelméhez.

Behúnyom a szememet és végigvonul előttem egy csomó kép, egyet-egyet kiragadok közülük, és rávetítem erre az én papírvásznakra.

Emlék az 1947 karácsony előtti napról: nagyon enyhe idő, állandó esővel és az egész barakk tetején megviselt, elhasznált kátránypapír. A “szobákban” majdnem olyan eső, mint a szabadban. Látom Pétert az elhasznált katonazubbonyában, bilgeriben, “szobánk” falának nekitámasztva a létra és megy fel rajta a tetőre, hogy küzdjünk azért a kis zugért, ahova a gyerekek a Jézuskát várják és amelyik hivatta lenne az időjárástól védeni bennünket.

Mi küzdünk, az eső tovább esik és szobánk tele edénnyel – már amennyi nekünk volt, hogy felfogja a befolyó esőt. De annyi edényünk soha sem volt, ahány helyen beesett. A gyalultatlan padlóról fel kellett szedni a pokrócokat, mert már minden nedves volt, sáros lé vonta be a padlót.

És szakadó esőben, ünnep szombatjának délutánján jött hozzánk Irsáné, ez a drága, melegszívű asszony és szinte vele a Jó Isten üzenete, hogy ne féljete, csak megpróbállak, de nem hagylak el titeket.

Valami nagy esőköpenybe volt burkolva, a köpeny alatt két nagy kosár volt. Örökké előttem lesz mesebeli kopottas esősapkájával, sötét köpenyével, amiről szinte csurgott a víz. Látom síró arcát, amint végignézett a mi ünnepet váró szobánkon. És látom azt az esőverte szobát, amint átalakította a szeretet. Sorra szedte elő a kosarából az ajándékait: gyönyörűen fonott kalácsait, az egyik cseresznyével, a másik lekvárral töltve, fehér cukormázzal a tetején, az összegyűjtögetett ezüst és színes papírokba csomagolt konzerves dobozokat, a süteményes tálcákat, a becsomagolt almákat. Éreztük, a jó Isten hajolt le megint hozzánk, hozzávéve a magunk szerelte dolgokat – egy kacska is volt –, bőven volt ennivalónk.

Látom kettőnket Péterrel estéről-estére átvonulni a Feuerstein házba aludni. Szinte érzem az estéről-estére belém nyilalló fájdalmat, mikor búcsút kellett vennem a gyerekektől, másrésről az állandó rettegést, hogy megússzuk-e hányás nélkül az éjtszakát. Ehetett Péter akármit napközben, jött este az a szörnyű hányás és én tudtam, hogy valami rettenetes vár ránk. És jött az operáció napja, április 27. Két nappal az operáció

előtt lehetett – rettenetesen kétségbe voltam esve, a gyerekek már aludtak, én nyitott szemekkel feküdtem az ágyon és ostromoltam a Jó Istent. És éreztem, hogy lehajolt hozzám, és én tudtam, hogy jól fog sikerülni. Azóta tudom, hogy ha tiszta szívvel, nagyon kérünk valamit, teljesíti a Jó Isten, csak nem mindig van erőnk úgy kérni. Sokszor elgondolkoztam rajta, vajon ez a menekülés az ára annak, hogy én megtanultam hinni?

És most, mit mutat a jelen? Ismét útrakészen állunk és mert most sem tőlünk függ az indulásunk, idegileg megint nagyon kivagyunk. Minden elcsomagolva, lepecsételve a vámhivatal által, egy spediteurnél fekszik. Az IRO hiteget bennünket, hogy indít. A bregenzi iroda helyes kisasszonya állandóan azzal biztatja Pétert, hogy még egy kis türelem, hamarosan megyünk. Az a kérdés, így gondolja-e az innsbrucki IRO is?

Kifogyva mindenünk. Annyi zsírunk volt, hogy a vacsorát éppen megfőztem. Van még 30 dkg jegyem, de hátra van egy hét a periódusból. Nagyon gyengén kosztolunk. Mindig megsegített bennünket a jó Isten, nem szabad aggódnunk, most is megsegít.

Gyerekek, nagyon sok, nagyon nehéz helyzet után éreztük a jó Isten segítőt, kivezetőt kezét, mindig megfogadtuk, a jövőben nem fogunk beleesni a kétségbeesésbe, és a múlt héten mégis úgy voltunk. Adja Isten, ha még várunk kell az indulással, csak a belé vetett hit éljen bennünk, ne legyen úrrá rajtunk a kétségbeesés.

Mont Pélerin, Svájc, 1948. december 5. Most már tudjuk, hogy csak innen kerülhetünk ki Argentínába. Ez a szálló a Hollandiából, Belgiumból, majd később Keletről idemenekült svájci állampolgároknak a menedékhelye. Svájc tartja fenn, az IROs-hoz tulajdonképpen semmi köze sincs. Minthogy azonban van egy olyan rendelkezés, mely szerint a magunkhoz hasonlók Fremdenpasst nem kaphatnak, az IRO-nak van valami megegyezése a szálló vezetőséggel, hogy ilyen esetekben segít. Így kerültünk mi ide. A Fremdenpass azért elkerülhetetlen, mert a zürichi argentin konzul csak abba adja ki a vízumot, IRO-passba nem. Így az itteni IRO-nak egész haditervet kellett kieszelnie, hogyan juttat ki minket Argentínába.

Délelőtt egy kis katolikus templomban voltunk, utána nagy sétát tettünk ragyogó napsütésben. A vidék tüneményesen szép. Alattunk Vevey a Genfi tó partján. Amerre nézünk, napsütésben ragyogó fenyvesek, havas hegycsúcsok.

Mont Pélerin, 1948. december 19. 16-án reggel újra a konzulátuson voltunk. Kiállítottak újabb iratokat, újabb ujjlenyomatok és közölték, hogy délután ideadják a vízumokat. A vízumokat felvéve $\frac{1}{2}$ 6-kor visszaindultunk Mont Pélerini kedves fészkünkbe. A nagyon mozgalmas három nap után úgy vágytunk ide, mint valami békés kis szigetre.

A szálló társalgójában írom ezeket a sorokat. Az óriási ablakokon a hóborította hegyekre látunk, közben közben egy egy város. Soha vidék ilyen hatással nem volt rám.

Jó lenne egy kis édes bor, nem gondolni az elmúlt négy évre, nem gondolni arra, mi vár ránk.

Jó lenne, ha ez a most is szép szálló régi köntösében lenne, jópénzű, boldog emberek járnának-kelnének benne. Péter szmokingot öltene, én valami gyönyörű báli ruhát, és összecsengenének a pezsgőspoharak. Milyen bolond gondolatok, de csak egy lépés a jelen való meséjéből az álomvilágba. És most nem akarok semmire gondolni, ami fáj.

Mont Pélerin, 1948. december 26 este. A sok aggodás után gyönyörűen megoldódott a karácsonyunk s a gyerekek öröme teljes volt. A mi szobánkba jött a Jézuska $\frac{1}{2}$ 5-kor. Julika is, Marika is megkapta szíve vágyát: a karórát és a függőt, kaptak kis ezüst gyűrűt, 1-1 hajasbabát, 1-1 másik babát, karkötőt, gyöngynyakláncot. Julika végtelen boldogságával, az órája miatt, táncolt a fa előtt s egyre hajtogatta: órám van, órám van. Marika is boldog volt, ő csendesken. Péter cigarettát kapott, én harisnyát, szappant, csokoládét.

Este 6-kor volt az ebédlőben a vacsora. Frissen vasalt abroszokkal terítve, minden asztalon zöld (piros bogyós) ágak és mandarinba tűzött pici fehér és piros gyertyák. A mi asztalunkon 7 volt. A teremben semmi villany nem égett, a sok kis gyertya igazi karácsonyi hangulatot árasztott. A vacsora szépen tálalva minden asztalon (rántott borjú zöldbabkörítéssel, zsírban sült egész krumplival, és valami finom krém tejszínhabbal és cseresznye-barack befőttel díszítve.

Utána a hallban volt karácsonyi ünnepély. Krisztus születését olvasták fel a Bibliából német és francia nyelven. Utána ének, szavalatok, tánc, az igazgató beszéde. Minden meghatóan naív, igazi karácsonyi.

Külön kell írnom a gyerekek szavalatairól: felcsengett a karácsonyfa alatt egymásután az orosz, német, francia, lengyel, litván és a nekünk olyan drága magyar szó Julika ajkairól. A Szózat 2 első versszakát mondta el. Mondott ő is, Marika is német verset is. Végül csomagokat osztottak ki: kekszet, aszalt gyümölcsöt, csokoládét, diót, majd feketét, annak, aki akarta, tejjel. Feledhetetlen, kedves este volt. Elvonult előttem tavalyi karácsonyunk a barakban – a sok-sok esővel és természetesen jött a gondolat: hát egy év múlva hol leszünk édes Istenem.

Fel kell még jegyeznem, hogy a karácsonyi terített asztalon ott várt Anyukáéktól 2 kivágós baba, Lacikáéktól karácsonyi lap; első ünnepen, levelek, lapok otthonról és tették széppé az ünnepünket.-

Julika miatt aggódunk. Nem volt egészen jól, mikor elindultunk, most estére meg igen magas láza lett, nagyon köhög. Adtunk neki gyógyszert, priznicet, reméljük, rendbe jön.-

Marika pont karácsony előtt ijesztett agyon bennünket, tele lett apró kiütéssel, 3-4 napig tartott nála Most kalciumot szed, azt hisszük, valamiféle hiánybetegséggel állottunk szemben.

Mont Pélerin, 1949. január 1. Holnap utazunk Franciaországba, a csomagjaink fel vannak adva, a jegyeink megváltva. Vége a gyönyörű Mont Pélerin-i napoknak. Bevallom, nagyon nehéz volt a szívem, mikor nyilvánvalóvá lett az utazásunk. Most már feloldódott bennem minden s noha tudom, hogy hosszú időre el kell búcsuznunk a szép fehér ágytól, a gondtalan élettől, mégis várom, hogy menjünk.

És most az utolsó órákban hálás szívvel fordulok a jó Istenhez, hogy ezt a gyönyörű helyet adta nekünk pihenésül. Pontosan egy hónapot voltunk itt: dec.2-jan.2. Hosszú vándorutunkon ez az egyetlen hely, ahova érzem, vissza fogunk vágyódni. Talán el is jövünk egyszer és nem úgy, mint menekülő vándorok, hanem újra részesei egy boldog, nyugodt, megalapozott életnek.

Párizs, 1949. január 31. És most, itt tartózkodásunk utolsó napján boldogan írom le, hogy holnap ilyenkor már nagyon messze leszünk Párizstól. Gyönyörűek Párizs műemlékei és nagyok voltak a franciák abban, ahogyan nagyjainak áldoztak. De mindez a múlté, az idesereglett idegenek ezeket csodálják. Maga a város végtelenül piszkos, a modern idők mintha meg sem érintették volna. Olyan, mint egy kopott öreg úr, akinek még megvan az igazgyöngyös tüje, arany inggombja, de a ruhája foszlott, őt magát is nagyon megviselte az idő. Piszkosak az emberek is, a nők nagy része valószínűleg mosdás nélkül festi magát. Egyszer láttunk egy embert a Metro megállónál söprögetni. Óvatosan vigyázott, hogy seprője csak oda érjen, ahol valami nagy szemetet látott. És felületesen nézve, “tisztának” tűnt a perron.

Megírtuk haza a búcsúlevelek jórésztét. Segítsd édes jó Istenem az otthoniakat és minket is.

A tengeren, 1949. február 9. Valahol a tengeren Casablancát elhagyva. 1-jén reggel indultunk Párizsból... Ausztriában 1948. december 2-ig éltünk. A várva várt argentin letelepedési vízumot végülis 1948. november 30-án kaptuk meg. Az IRO által megszabott kivándorlási út Svájcra és Franciaországon keresztül vezetett. 1949. február elsején szálltunk a Desirade nevű hajóra, amely Bordeauxból indult.

1949. február 13. Az éjjel már a fedélzeten aludtunk, a gyerekek a fekvőszékben, mi a földön. A levegő csodálatosan tiszta, állandó szellő van, holnapra valószínűleg elérjük az egyenlítőt, egy hét múlva Rio de Janeirot. Csodálatos nyugalom van bennünk, mintha nem is a bizonytalanságba mennénk.

1949. február 26. 21-én programszerűen kikötöttünk Rio de Janeiroban. Óriási kikötőváros, sok-sok hajóval, háttérben hegyekkel. Az egyik legmagasabb hegy tetején Krisztus szobra áll, szinte elsőnek tűnik az érkező szemé elé s legtovább látjuk a távozó hajóról. Fenségesen szép és belevésődik még jobban az emberbe, hogy az élet mindenütt csak Krisztussal lehet tökéletes. Látom a cukorsüveg alakú hegyet, a vízbe nyúló szigeten? félszigeten? épült zöldes festésű szép templomot, a tengerészet hófehér épületét zöld pálmáival, előtte a hadihajókat, a város túl modern felhőkarcolóit, ahol nem szeretnék élni, a roppant forgalmat, amit a rendőrök képtelenek szabályozni, a sok-sok gyönyörű kirakatot. Mit is képzeltem én Dél-Amerikáról? Hisz van itt minden, ami szép, roppant tömegben, csak pénz kell.

Santosba 23-án érkezünk, de mint “megbízhatatlanokat!” nem engedtek kiszállni.

Holnap Montevideóban leszünk és észre sem vesszük, Buenosban. Eltelt a végtelenül hosszúnak hitt út,

szinte gyorsan. Eddig vihar sem volt. El fogjuk felejteni ami nehéz volt az úton és csak az marad meg, ami szép volt. És most itt állunk az új haza előtt. Mivel vár bennünket? Nincs bennem semmi érzés, semmi félelem, ha mégis hallgatók az átsuhanó mostani érzéseimre, jó lesz minden. Bár valóban így lenne!

Édesanyám 38 éves volt, édesapám 44, Julika 9, Marika 8 a partraszállás pillanatában. Abogy édesanyám megjósolta, ill. remélte, nagyon kemény munka és sok erőfeszítés árán ugyan, de "jó lett minden".

További sikeres felépülést kívánunk!

Lapunk chicagói elosztója, az ottani MHBK-csoport, valamint a Szent István magyar templom fenntartásának oszlopos tagja, **br. Pongrácz Mária** december elején komoly gerincműtéten esett át. További teljes felgyógyulására a Jóisten áldását kérjük. – a szerk.

Részletek Dobozy István VRNT, az MHBK Délausztráliai „Zákó András” főcsoport vezetője, az MHBK központi vezetőjének ausztráliai helyettese, a Szent László Társaság (1861) és Rend ausztráliai törzsszéktartója jelentéseiből Adelaide-ből, a helyi MHBK Értesítő 2021 okt.-nov.-decemberi és 2022 jan.-feb.-márciusi számából, kivonatosan. (Külön köszönet a főcsoport tisztségviselőinek felsorolásáért, hiszen ilyen alapos nyilvántartás és dokumentáció kevés esetben adódik! – a szerk.)

Tisztelt Bajtársak!

A magyar nemzet védelméért való harcunkat sohasem adhatjuk fel. Sőt fontos, hogy a célkitűzéseinkre vonatkozó feladatainkat továbbadjuk a következő nemzedék számára. Ez legyen a célunk mindenben, továbbadni, ami nekünk adatott.

Hallottam egy jó hasonlatot a Holt tenger és a Galileai tenger között. Mindkettőt a Jordán folyó táplálja, de a Galeliai tenger továbbadja a folyást, míg a Holt tenger nem. A Holt tenger nem továbbítja a vizet, mindent megtart amit kap, ezért halott és minden, amit megérint, szintén élettelen lesz. Ezzel szemben a Galieai tenger dús életvilágban, mert továbbadja, amit kap. Állandóan kap és állandóan ad. Ne fáradjunk tehát bele megosztani másokkal, vagyis továbbadni mindazt, amit mi kaptunk.

Közösségünkben a vezetőségi és választmányi tagok, valamint támogató tagjaink feladatainak továbbadása biztosította a munkánk elvégzését. Továbbra is elmulaszthatatlan a jó példa és az imádságos élet a következő nemzedék szellemi előkészítéséhez a magyar nemzet jogainak képviselésére.

Tisztségviselőink 1951-től napjainkig:

(1951-ben csoportként, 1952 óta főcsoportként működünk.)

<u>Főcsoportvezetők:</u>		<u>Főtitkárok:</u>	
1952-1962	Horváth Sándor	1965-1982	Jakab István
1963-1969	dr. Krassay Antal	1983-1987	Garamy József
1970	Péter Tivadar	1987-1996	Farkas Sándor
1971-1972	zilahi Kiss Béla	<u>Titkárok:</u>	
1973	Fekete Kálmán	Herendi János	

1974-1978	Vincze Sándor	Nagy Ferenc (zászlótiszt)
1978-1996	Berekally István	Polgári Rudolf
1996-	Dobozy István	v. Ugody Alajos
<u>Főcsoportvezető helyettesek:</u>		Berekally Magdolna
1974-1978	Berekally István (társadalmi)	<u>Pénztárosok:</u>
1974-1978	Fekete Kálmán (anyagi)	19??-1978 Fekete Kálmán
1979-1995	v. Flook Gusztáv	1979-1995 Dobozy István
1995-1996	Dobozy István	1995-2009 Kelemen Gyula
1996-1998	Farkas Sándor	2009- v. Nagy Ákos
1999-2015	v. Ugody Alajos	<u>Választmányi munkatörzs:</u>
2015-	Berekally Magdolna	Nagy Károly (háznagy)
<u>Csoportvezetők:</u>		Scheer Mihály (háznagy)
1951	Dalos János	v. Kiss Katalin (háznagy)
1952-1954	Vincze Sándor	Antal Ferenc
1955	Óházy Gábor	Antal Éva
1956-1962	Vincze Sándor	Fekete Kálmán
1963-1977	v. Koncz Rudolf	Jakab István (id.)
1978-1979	Antal Ferenc	Jakab István (ifj.)
1979-1980	dr. Berekally Tamás	Kelemen Gyula
1981-1990	Schaeffer Frigyes	Utczás Mihály (Csendőrbajt. összekötő)
1991-1992	Cser János	Vajda Géza
1993-1995	ifj. Jakab István	v. Ugody Alajos (Vitézi Rend összekötő)
		Wetherellné Szent Ivány Ildikó
		Robert Újházy Katalin

Kívánunk Kellemes Karácsonyi ünnepeket - Urunk születése töltse be örömmel lelketeket!

Adjon az Úr erőt, egészséget és boldogságot az új esztendőre!

-Délaustráliai "Zákó András" Főcsoport: v. Altorjay-Arnoul Éva, Antal Ferenc és Éva, Berekally Magdolna, Borbási Margit, Bödő György, Csejthey Marika, Dobozy Mariandl és István, Farkas Sándor, Fekete Árpád, Jakab G. István és Marika, v. Kiss Katalin, Kish Barbara, v. Lakatos Kálmán, v. Nagy Ákos, Robert Újházy Katalin, Scheer Jutka, Nt. Szabó Attila, és Zsuzsa, Tanczos Sándor és Szalay Rózsa.

-Victoria-i bajtársaink: Dankó Ferenc, Huszár J.-né, Mrena Teréz, Poór Erzsébet, Rigó Sándor és Edit, és Sággy Imre.

-New South Wales/Sydney - Goór György és v. Tassányi József főcsoportvezetők.

-Dr. Tóth Gergely központi vezető és a Hadak Útján Híradó főszerkesztője, (USA/Budapest), Borbás Erzsébet pénztáros (Budapest), Mátrai Géza elosztó (Toronto), Simonyi László volt kp. vez. és Mariaházy Pál, volt pénztáros (Chicago).

(...)

Értesítőnk előző számaiban többször írtam Közösségünk megalakulásáról, szerepéről és működéséről. Most elérkezett az időszak, amikor valóra válhat az a csodálatos terv, hogy az emigrációba kényszerült és Közösségünkbe tömörült bajtársaink 75 éves harca és munkája elismerést nyerjen Magyarországon is. Ez egy nagy ajándék számunkra. Terveink csökkennek, de vannak, amik életünk végéig velünk maradnak. Ne halasszuk el ezt az alkalmat, kérem anyagilag is támogassuk központi vezetőnknek és segítő társainak az áldozatos munkáját. Több ezer dolláros költségre számítanak az emléktáblával kapcsolatban. Mi is próbálunk egy jelentős összeggel ehhez hozzájárulni, de tagjainkat nem akarom megterhelni egy megnevezett összeg kérésével. Az Étesítőben közölt befizetések nyugtázása rendszeresen kimutatja, hogy tagjaink idejében elküldik a Zrínyi Alap és az adományok befizetéseit, amit hálásan köszönök. A

pénztártalékunk elég alacsony, mivel már régóta rendszeresen támogattunk magyar rendezvényeket és más magyar egyesületeket is. De ez alkalommal még tudunk a pénztárunkból közösen küldeni anyagi támogatást. Ezenkívül befizetett, akármilyen csekély összeget is, hálás köszönettel nyugtázunk. Istennel a Hazáért mindhalálig!

Dobozy István VRNT, Főcsoportvezető

Köszönet Torontóba, és új csoportvezetőnk köszöntése

A Hadak Útján munkatársai nevében köszönöm szépen Mátrai Géza és Tarján János bajtársainknak (előbbi torontói csoportunk volt vezetője is) a legutóbbi években végzett áldozatos, önkéntes elosztói és postázói munkájukat! Mivel az eddigi ottani nyomtatási lehetőségünk megszűnt, további ezirányú fáradozásukra nem lesz szükség, de nagyon hálásak vagyunk eddigi segítségükért. Egyúttal pedig köszöntöm Forrai Leventét, az MHBK új torontói csoportvezetőjét, köszönjük, hogy elvállalta a tisztséget! – a szerk.

vitéz Hegyi Gábor, országos törzskapitány jelentései:

Jótekonysági koncert Kölnben

Az idén immáron kilencedik alkalommal került megrendezésre a kölni magyar katolikus gyülekezet és a Vitézi Rend által szervezett jótekonysági koncertünk, ahol a Ruhr-vidéki és Rajna-menti magyar közösség művészei mutatták meg tudásukat. A szigorú járványügyi előírások miatt a koncertet egy ünnepi szentmisébe ágyaztuk. A mise végén Mustos Edit, a lelkesedés titkárnője és orgonistája a Magyar Érdemrend Ezüst keresztjét vehette át a düsseldorfi főkonzultól. Az idei évben a koncert teljes bevételével - ami 1.100.000 Ft volt - a covid-árvákat felkaroló budapesti Regőczy István Alapítványt támogattuk.

Deutscher Orden

A németországi elismert lovagrendek együttműködésének gyümölcseként ez év november 19-én a Vitézi Rend képviselőit a Német Lovagrend (Deutscher Orden) Felső- és Közép-Rajna-vidék tartomány 800 éves alapításának az ünnepére hívták, ahol rendünket vitéz Hortobágyi Levente képviselte Svájcban. Az ünnepség egy díszvacsorával kezdődött a beuggeni kastélyban, ami a lovagrend délnémet központja volt több, mint 600 éven át. A kerek évfordulón a Német Lovagrend nagymestere mondott ünnepi beszédet. A vacsorán minden Németországban elismert lovagrend képviseltette magát.

Február 25.-e a kommunista diktatúrák áldozatainak emléknapja – soha nem felejtethetünk! Szintén kegyelettel emlékezünk az 1945 február 11.-i budavári kitörés évfordulójára, a Jóisten nyugosztalja a hős védőket.

A nemzeti hadiipar és védelem fontossága

Részletek a Maróth Gábor védelmi és beszerzési kormánybiztossal készült riportból: „A magyar katonák és honvédek szerepe a magyar társadalomban rendkívül fontos, ahogyan évszázadokon keresztül mindig is az volt. Nemcsak a védelmi képesség megteremtéséből fontos a jelenlétünk, hanem társadalmi szerepvállalásunk miatt is. Ezt tudnunk kell visszahozni. (...) 2016-ban Magyarország felkerült a világ hadiiparának és a haderőfejlesztésnek térképére. A miniszterelnök beszédeiben többször hangsúlyozta a védelmi képességek fejlesztését. A berlini biztonságpolitikai kongresszus egyértelmű üzenete, hogy nincs hiteles haderőképesség védelmi képességek nélkül.

Én a honvédségben és a katonák között, sokkal letisztultabb, egyszerűbb és egyértelműbb világot találtam. Példájuk és szerepük nagyon fontos a magyar társadalomban. Jelmondatuk: Bátorság, becsület, hűség”.

Milyen a következményekkel jár a felkészületlenség?

Az I. világháború idején Magyarország külpolitikailag nem volt független. Az Osztrák-Magyar Monarchia részeként vonultunk harcba, területszerzési igény nélkül. Területi épségünket kívántuk megőrizni.

A szarajevói merénylet után a Monarchia részéről küldendő - Szerbia elleni - hadüzenettel gróf Tisza István miniszterelnök nem értett egyet. Magyarország katonailag nem volt felkészülve a háborúra, megfelelő hadi eszközök hiányában. A tömegek és gépek háborújában a magyar lovasság veszített fontosságából. Tisza attól tartott, hogy Szerbia mellett Oroszország, Románia is hadba lép és egyszerre támadnak az országra. Álláspontját akkor változtatta meg, amikor ígéretet kapott, hogy veszély idején a német csapatok segítenek a védelemben.

A veszített háborúban rengeteg magyar katona halt meg. A felkészületlenség, a kellő hadieszközök hiánya, a túlerő ide vezetett. A tragédiát fokozta Tisza István meggyilkolása, majd a Tanácsköztársaság megalakulása, és hazánk feldarabolása: Trianon.

A II. világháborúban gróf Teleki Pál miniszterelnök szintén nem akart hadba lépni a németek oldalán. A semlegesség fenntartása volt a célja. Az I. világháborút követő események tapasztalatai arra intették Telekit, hogy igyekezzék az ország haderejét megőrizni. Tudta, hogy egy háborúra nem vagyunk kellően felkészülve haditechnikai hiányosságok és egyéb körülmények miatt. A zsaroló német kényszer hatására 1941-ben mégis be kellett lépünk. Hitlerék ígérték a kellő korszerű hadianyagokkal, téli ruhaneművel való ellátást. Ez nem történt meg, hazug ígéret maradt. Gróf Teleki öngyilkos lett.

Mindkét esetben ide vezetett a felkészületlenség, földrajzi helyzetünk, és akkori függőségünk.

A pestisrácok.hu és a Wikipédia nyomán összeállította: Borbás Károlyné Erzsébet

Minden kedves bajtársunknak és olvasónknak áldott húsvétot kíván szeretettel a szerkesztő.

lovag Kenyeres Dénes ny. alezredes: Kecskeméti emlékezés és koszorúzás a doni évfordulón

Kecskeméten, a már 30 éve kialakult hagyomány szerint, 2022. január 16-án emlékeztek meg az 1943-as doni tragédiáról. A HOHE, a Történelmi Vitézi Rend, a Hadirokkantak, Hadiözvegyek és Hadiárvák Országos Nemzeti Szövetség (Hadigondozottak) és az 1956-os Magyar Nemzetőrség területi szervezetei rendezésében emlékeztek a 79 évvel ezelőtti tragikus eseményekre. A megemlékezés fél 11-kor kezdődött a nagytemplomban, ahol szentmise keretében dr. Finta József plébános, érseki helynök röviden felidézte a doni fronton harcoló magyar katonák által átélt nehéz időköt. A szentmise után a Deák Ferenc téren álló II. világháborús Hősi emlékműnél folytatódott a megemlékezés. Kenyeres Dénes alezredes üdvözölte a szépszámu emlékezőt.

Kenyeres alezredes beszélt a Magyar Kir. 2. honvéd hadsereg hősies küzdelméről, benne a kecskeméti 13. Könnyű Hadosztály védelmi harcáról és a visszavonulás során tapasztalt fáradalmakról s a rettentő hideg okozta nehézségekről. A kecskeméti hadosztály hős és bátor katonái tartották állásaikat, amíg csak lehetett. Külön parancsra kezdték meg a visszavonulást. Sőt január 20-án sikeres kitörést is végrehajtottak az oszrogozsszki gyűrűből, amely során sokan hősi halált haltak vagy megsebesültek.

Az emlékbeszédet követően a jelenlévő intézmények, szervezetek képviselői elhelyezték koszorúikat az emlékmű talapzatára. A BKK Megyei Önkormányzat képviselőjében dr. Mák Kornél alelnök, Kecskemét Megyei Jogú Város Önkormányzata nevében Lévai Jánosné és Fekete Gábor, a Hadigondozottak képviselőjében Gartner Walter elnök, a Történelmi Vitézi Rend nevében v. Tiszavölgyi István törzskapitány és v. Vörösváczky Csaba székkapitány, s végül a HOHE és az 1956-os Magyar Nemzetőrség képviselőjében Kenyeres alezredes, Kurucz Ferenc, illetve Rózsa Zoltán nemzetőr százados koszorúzott. A Szózat zárta a doni megemlékezést.

Dobai Miklós: **“Most van évfordulója, hogy nagy önuralommal viselt méltatlan és igazságtalan portugáliai száműzetésben, Estorilban elhunyt vitéz nagybányai Horthy Miklós, Magyarország volt kormányzója.”**

Ratkay Zoltán Imre, HOHE Mosonmagyaróvár: Doni megemlékezésünk

1943. január 12-én indítottak támadást a szovjetek a második magyar hadsereg ellen, ahol a -40 fokos télen, a megfelelő fegyverzet és felszerelés nélkül, honvédek ezrei veszttek oda. A doni áttörés 79. évfordulójára emlékeztek több helyen is a hétvégén, köztük mi is itt Mosonmagyaróváron. Egyesületünk szervezésében tartottunk megemlékezést január 9-én, elsőször az óvári Szent Gotthárd templomban. Bodó Zoltán esperes plébános mondott misét az áldozatokért. A járványügyi szabályok betartása mellett emlékeztek a HOHE csapat tagjai és a megjelentek. A szentmise után a Hősi Halottak Kegyeleti Kápolnájához vonultunk zászlóval. Guba István ezredes úr vezényelte le az ünnepséget. A Himnusz után Vida István tanár mondott ünnepi megemlékezést. Sastin Károly és Szabó Martin bajtársaink II. világháborús katonai öltözetben álltak díszőrséget az emlékezés alatt (majd 12.-én a mosoni Rozália Kápolnánál is, az áttörés napján). Koszorúzással, majd a Szózat elénekklésével fejeződött be a megemlékezés. Vasárnap Darnózséliben a temetőnél a Kopjafánál találkoztunk a helyiekkel. Litániát celebrált Dr. Galla Gábor érdemes esperes plébános. Fazekas Zoltán polgármester mondott ünnepi beszédet. A helyi Őszirozsa Nyugdíjas Énekkar régi katonai és egyházi énekeket adott elő. A Himnusszal zárult a megemlékezés.

A Kultúrházban fehér asztalnál beszélgetésre is volt alkalmom. Köszönjük a vendéglátást, az énekkar tagjai finom süteményeket sütöttek!

A képet beküldte: Guba István ny.ezr.

Fekete Dénes: Megemlékezés Miskolcon a Doni tragédiáról

Miskolc Megyei Jogú Város Önkormányzata, a város lakói, civil szervezetei 2022. január 12-én rótták le tiszteletüket a 79 évvel ezelőtti harcokban elesett katonáink előtt a Szemere kertben lévő kopjafánál. A Himnusz után dr. Hajdú Katalin, a Herman Ottó Múzeum általános igazgatóhelyettese idézte fel a korabeli harci eseményeket. A 2. Magyar hadsereg mintegy 200 ezer katonájából név szerint kiemelt öt borsodit, akik bátor magatartásukkal példát mutattak helytállásból, kitartásból a többieknek. Az áldozatok lelki üdvéért Szabó Sándor református lelkipásztor mondott imát.

Ezt követően a város vezetői, a politikai pártok képviselői, illetve civil szervezetek sora rótták le tiszteletét az emlékjel előtt és helyezte el a megemlékezés virágait. A Szózat elhangzása után mécsesek fénye vonzotta magára a mennyből letekintő katonáink tekintetét, bizonyítva, hogy nem feledkeztünk el róluk!

Január 16-án a Szent Anna templomban a Történelmi Vitézi Rend szervezésében a Doni harcokban elesettek üdvösségéért imádkoztak. A szentmisét Gubala Róbert plébános mutatta be, ünnepi beszédet v. Juhász Béla törzskapitány mondott. A rendezvény színvonalát emelte a Doni Bajtársi Szövetség, illetve a 757. Szemere Bertalan Cserkészcsapat zászlóinak jelenléte.

A Vitézi Rend tagjai és az öregcserkészek a szentmise után

Horváth Ferenc: Ők is a hazát szolgálták I-II. Könyvismertető

'A II. világháborút megjárt pápai katonák történetei' alcímmel jelent meg az 'Ők is a hazát szolgálták' című kötet, amelynek első részét a pápai Jókai Mór Városi Könyvtár adta ki 2020-ban, a másodikat pedig Pápa Város Önkormányzata 2021-ben. A nagyrészt pápai ejtőernyős katonák élettörténeteit összegyűjtő kötetek szerkesztője és szerzője Horváth Ferenc nyugállományú honvédtiszt, repülőgép üzemben tartó mérnök, hagyományörző katona, a Pápai Huszár Egyesület tagja, aki a kétezres évek elején a pápai repülőtér és a pápai veterán ejtőernyősök összekötője volt, és akkoriban lett tagja a pápai Honvéd Bajtársi Klubnak is. E

vállalásai miatt a szerzőnek hosszú éveken keresztül nyílt lehetősége beszélgetést folytatni veterán katonákkal, akik büszkén mesélték el neki háborús történeteiket, s mutatták meg féltve őrzött fotóikat. 2017 óta a pápai ejtőernyős emlékmű gondozása, az ejtőernyősökről való rendszeres megemlékezés a Honvéd Bajtársi Klub vállalt feladatai közé tartozik, s ebben, mint a klub titkárának, Horváth Ferencnek is jelentős szerepe van. Mindezek ösztönözték arra, hogy írásba foglalja a pápai katonák történeteit, mivel sorsuknak mindezidáig nem volt írásos nyoma.

Horváth Ferenc alapos és módszeres kutatások után kereste fel több néhai, pápai kötődésű ejtőernyős katona családját, s az általuk őrzött írásos emlékek, fényképek felhasználásával, valamint levéltári kutatások alapján készültek el az életrajzokat felvázoló írárok. Az első kötet az polgármesteri köszöntő és szerkesztő-szerző bevezetője után megismerteti az olvasót az 1940-es évekbeli Pápa repülő- és leventeéletével. Olvashatunk a Perutz Gyár által finanszírozott Perutz Sport Club vitorlázó-repülőgép szakosztályáról és a Pápai Levente Egyesületről is, amellyel a szerző szinte megágyaz az ezután következő katonatörténeteknek, hiszen azok szereplőinek egy része pápai leventeként lett tagja a Perutz vitorlázó-repülőgép szakosztályának, majd vált ezután ejtőernyős vagy éppen repülőgépszerelő katonává a világháború magyar honvédségében. Az első kötetben ezután 19 pápai kötődésű katona élettörténete követi egymást, majd a legismertebb világháborús kitüntetések, valamint az ejtőernyős jelvényeket mutatja be a szerző. A második kötetben a köszöntő és a bevezető után 15 újabb pápai katona élettörténete olvasható, ezek után pedig 15 oldalnyi színes képmelléklet következik, valamint a két kötetben szereplő katonákra vonatkozó táblázatos adattár. Mindkét kötet végén kiemelhető tablómelléklet is található.

A katonatörténetek elbeszélői családtagok (leggyakrabban a katonák gyermekei, unokái), akik a birtokukban lévő dokumentumok, valamint a szerző által felkutatott levéltári adatok alapján jegyezték le édesapjuk, nagyapjuk, férjük vagy rokonuk élettörténetét. A feltárt életutak során bepillantást nyerhetünk az ejtőernyősök kiképzésébe, bevetéseibe, láthatjuk diadalaikat és veszteségeiket is. Leginkább azok az elbeszélések szemléletesek, amelyekbe a néhai katonák fennmaradt írásos visszaemlékezéseit is beleszőhették. (Ilyen például a szerző édesapjára, Horváth Ferencre vonatkozó rész is.) Nagy értéke a műnek, hogy nem csak a katonaévekről mesélnek ezek a történetek, hiszen megismerhetjük a szereplők háború előtti és azutáni életútját is. Jellemző, hogy szinte valamennyi, a háborút túlélő katonáról szóló visszaemlékezés elején az olvasható, hogy ők soha vagy szinte soha nem (és akkor is nagyon keveset) beszéltek a háborúról gyermekeiknek. Egyikük, Balázs Mátyás ennek okát így fogalmazta meg fiának: „...ha elszólod magad, nyakunkra jön az Államvédelmi Hatóság.” Félelme nem volt alaptalan. Számos életrajz rávilágít arra, mi történt ezekkel a bátor katonákkal a második világháború után, hogyan hurcolták meg, hogyan lehetetlenítették el őket családjukkal együtt.

Többeknél olvashatunk az 1956-os Forradalomban való részvételükről is. Szintén nagy érdeme a munkának, hogy olyan katonákról is adatokat szolgáltatnak az életrajzok, akiknek családjával Horváth Ferencnek nem sikerült kapcsolatba lépnie. Ilyen például a több visszaemlékezésben is megjelenő Kiss Zoltán főhadnagy, akiről egykori bajtársának özvegye, Szólás Sándorné visszaemlékezéséből tudhatjuk meg, hogy 1951-ben, balatoni nyaralása közben behívták a honvédelmi minisztériumba, ami után nyoma veszett. Felesége csak 1956 októberében tudta meg, hogy férjét 1952 áprilisában kivégezték. Az ilyen és ehhez hasonló történeteknek köszönhető, hogy a mű nem csak hely- és hadtörténeti szempontból értékes munka. Ez a két könyv olyan traumákat old fel a néhai ejtőernyős katonák családtagjaiban, amelyek évtizedekig nyomasztották őket. Sebeket gyógyít és igazságot szolgáltat. Mi sem bizonyítja ezt jobban, mint a családtagok elbeszéléseiben olvasható, Horváth Ferencnek címzett köszönetnyilvánítások.

Karika Tímea, az MNL Veszprém Megyei Levéltárának munkatársa

Szerző-bajtársunk azóta is folytatja a munkát, január közepén értesített a fejleményekről:

Tisztelt Szerkesztő Úr, kedves Gergely!

Örömmel értesítelek arról, hogy sikerült a kapcsolatot felvennem Sanna kapitány George nevű fiával Ausztráliában. A Magyar Lovas Szövetség kérésemre megkereste az Ausztrál Lovas Szövetséget és ők értesítették George-ot a kérésemről. Ma jött meg tőle a válasz, melyben fotót is mellékel az édesapjáról. Nagyon örültem, hogy megörökítettem az édesapja emlékét. Ezúton is tisztelettel megköszönöm neked a sok segítséget! Sokat számított, hogy az ausztráliai magyar bajtársi közösséget is felkerested a kérésemmel. Goór Gyurka bátyám igazán kiváló ember és rengeteg adattal látott el a mai napig. A Melbourne-i néhai v. Kövesdy Dezső is ejtőernyős tiszt volt, sok történetet ismerek róla, fotóm is van. Róla is szeretnék még majd írni.

Bajtársi üdvözléssel és tisztelettel: Horváth Ferenc

Patrubány Miklós: A Turul röptetése

Beküldte: Horváth István.

A Magyarok Világszövetségének székháza Országos Kaszinónak épült, és 1896. január 1-jén avatták fel. Ezzel kezdődött a milleniumi év. Az akkori terveknek megfelelően a kupola díszé egy turul volt. Változtak az idők, és amikor az épület a Szovjet Kultúra Háza lett, egy fáklyára cserélték le a nemzeti szimbólumunkat. A mostani új turul 2,7 méter magas és Koszti István Miklós csíkszeredai művész készítette. A Magyarok Világszövetsége azt reméli, hogy a Turul visszahelyezése Budapest szívében az MVSZ székházára, hatással lesz az egész magyar nemzet életére. A magyarok szent madara lehet az a gyönyörű madár, amely megváltoztatja nemzetünk és az egész emberiség életét. Pió atya, ahogyan azt megjövendölte - mondta Patrubány Miklós 2021. december 5-én a Turul megszentelésekor, amit Ft. Kozma Imre atya, a Magyar Máltai Szeretetszolgálat alapító elnöke végzett.

Felavatása hagyományteremtő szándékkal december 21-én, a téli napforduló napján, azaz a Fény születésekor, egy Magyar Szer keretében történt. Sokatmondó, hogy mind a kommunista "vörös" fáklya eltávolításának pillanatában, mind a Turul felállításának pillanatában, megkondult a déli harangszó, mely a Magyar Királyság nándorfehérvári diadalát fél ezredév óta hirdeti. A szoborállítás az előirányzott összeg kétszeresébe került. Maga a Turul csak 5%-a annak a munkának, amit a tető alatti tartószerkezet és

ellensúly elkészítésénél végeztünk. E megnövekedett költségek fedezésére a Magyarok Világszövetsége gyűjtést hirdet, és bízunk benne, hogy a világ magyarsága értékelni fogja nemzetszolgálatát. Turulunk éjszakai megvilágításban is pompázik.

Patrubány Miklóselnök beszéde itt tekinthető meg: <https://youtu.be/aynHKq90vE>

Kozma Imre atya beszéde itt: <https://youtu.be/UyhZrhTvF5Y>

A <https://www.youtube.com/watch?v=FOPePACaYBE&t=3111s> alatt pedig a december 21-i avatás.

A leendő parancsnokoknak is üzen a doni hősök tragédiája

Szerző: Tasi Tibor, fotó: Szilágyi Dénes. Beküldte: Nagy László Gerő ny. ezredes, a HOHE alelnöke.

A Magyar Királyi 2. Honvéd Hadsereg elesett hőseire emlékeztek az 1943. évi doni áttörés 79. évfordulója alkalmából a Ludovika Főépület előtti, második világháborús emlékműnél. Koszorúzással, mécsesgyújtással és főhajtással tiszteltek a 207 ezer fős hadsereg mintegy százezer elesett katonája előtt, akikért a Tábori Rabbinátság és a Tábori Püspökségek képviselői mondtak imát.

A megemlékezésen Négyesi Lajos ezredes a Donhoz kirendelt 2. magyar hadsereg „áldozathadseregként” való beállításának hamis képéről beszélt. Elmondta: nem igaz, hogy a magyar uralkodóosztály áldozatként küldte őket oda, mert kétségtelen ugyan, hogy 1943. az áldozat éve volt, ám egy évvel korábban a 2. magyar hadsereg az „akkori hadsereg csúcsa” volt. „Az az ország számított hatalomnak, amelyik hadsereget volt képes kiküldeni a frontra” – világított rá a trianoni békediktátum óta eltelt két évtized alatt megerősödött, a Szovjetunió ellen haderőt küldeni képes Magyarország állapotára a Hadtudományi és Honvédtisztképző Kar docense. Hozzátette: a Don-kanyarhoz kiküldött hadsereget a magyar viszonyoknak megfelelően igyekeztek a lehető legjobban felszerelni. Megkapta a legjobb fegyverzetet és haditechnikát, vitéz Jány Gusztáv vezérezredes, a Ludovika Akadémia parancsnoki tisztét öt évig betöltő főtiszt személyében pedig a „legjobban képzett magyar tábornok vezette” őket. A szovjet ellentámadás 1943. január 12-i megindulásakor aztán szomorúan tapasztalták, hogy fegyvereik nem alkalmasak erre a harcra, hiszen a páncéltörő fegyverek jelentős része nem volt képes átlőni a szovjet tankok páncélzatát,

nem volt elég a tüzérségi támogatás és a híradó rendszer sem működött, az állásaikból kiszorult katonáknak pedig – teherautók és lovasfogatok hiányában - gyalogosan kellett visszavonulniuk. Mind ezek következtében a 2. magyar hadsereg pillanatok alatt széthullott. Ez volt az igazi tragédia. Magyarország valóban elhitte, hogy 1942-re középhatalommá tud válni, csak hogy a hadsereg nem volt elég ehhez. 96 ezer áldozat vére komoly figyelmeztetés a katonák számára, hogy legyenek tisztában a lehetőségeikkel, képességeikkel és azzal, hogy ezek birtokában milyen feladatot tudnak vállalni. Egy katona tévedése ugyanis véráldozattal járhat. „Legyen mindenkiben meg a felelősség, hogy amikor parancsnokként döntést hoz, akkor lássa meg azt, hogy utána, milyen következményei lesznek ennek a döntésnek” – fogalmazta meg a doni tragédia üzenetét a napjainkban parancsnoknak készülő honvéd tisztjelöltek számára Négyesi Lajos ezredes.

Az ünnepi beszéd után koszorút helyezett el az emlékműnél Szabó István, a Honvédelmi Minisztérium honvédelmi államtitkára, valamint a Magyar Honvédség Parancsnokának nevében Garas László vezérőrnagy, a Magyar Honvédség Parancsnoksága törzsfőnök műveleti helyettese. A Nemzeti Közszerződési Egyetem nevében Christján László rendőr dandártábornok, a rektor jogköreit gyakorló rektorhelyettes, Pohl Árpád dandártábornok a Hadtudományi és Honvédtisztképző Kar dékánja és Csengeri Dániel, a Hadtudományi és Honvédtisztképző Kar Hallgatói Önkormányzatának elnöke koszorúzott. A Józsefvárosi Önkormányzat Polgármesteri Hivatala nevében előre koszorút helyezett el Pikó András polgármester. A koszorúzás után az egyetem vezetői, parancsnokai, a Hadtudományi és Honvédtisztképző Kar állománya, illetve a Ludovika Zászlóalj honvéd tisztjelölt állománya helyezték el az emlékezés mécseseit. A doni hősök előtti tisztelgés kifejezéséül a Ludovika Főépület nemzeti színű díszkivilágítást kapott.

A megemlékezésről és a doni tragédiáról további részletek a Bonum Publicum egyetemi magazin következő számában.

Az alsó képet beküldte: Borbás Erzsébet

Fekete Dénes (Miskolc): Koszorúzás az emléknapi alkalmából

Magyarországon a Kommunizmus áldozatainak emléknapját az Országgyűlés 2000. június 13-án elfogadott határozata alapján minden év február 25-én tartják. Kovács Bélát, a Független Kisgazdapárt főtitkárát 1947-ben ezen a napon a kommunistákkal szembeni kiállása miatt a szovjet hatóságok letartóztatták és a Szovjetunióba vitték, ahol nyolc évet töltött fogságban. A politikus letartóztatása és fogva tartása az első lépés volt azon az úton, amelynek során a kommunista párt kiiktatta az ellenszegülőket és így haladt a totális egypárti diktatúra kiépítése felé.

Miskolc MJV Önkormányzata az emléknap alkalmából 2022. február 25-én szervezett koszorúzást a Zsolcai kapu 32 számú épület falán 2017-ben elhelyezett emléktáblánál. A következő szervezetek helyezték el a megemlékezés virágait:

- a város nevében Badány Lajos alpolgármester,
- a Borsod-Abaúj-Zemplén megyei Kormányhivatal,
- az önkormányzat Velünk a város frakciója,
- a Doni Bajtársi és Kegyeleti Szövetség (DBKSZ) Miskolci Csoportja,
- a Vitézi Rend,
- a Miskolci Német Nemzetiségi Önkormányzat,
- a Civil Összefogás Fórum Miskolci Klubja.

HALÁLOZÁS

-Simonyi László volt MHBK központi vezető, chicagói főcsoportunk vezetője jelentette, hogy "régi tagunk, **Jávorik Tamás, egykori nagyváradi tűzér-növendék, 2021. december 9.-én, életének 90. évében**, hosszú szenvedés után, néhány hónappal előbbi csipőműtét után, **visszaadta lelkét a magyarok Istenének**. Felesége már jónéhány évvel ezelőtt elhunyt. Gyászoljuk a még megmaradt bajtársak a chicagói főcsoportban".

RÖVID HÍREK, KIEGÉSZÍTÉSEK

-A szerkesztő karácsony előtt **Nagy László Gerő ny. ezredestől, a HOHE alelnökétől** megkapta az **"Esküjéhez híven. Dr. Sasvári Andor küzdelmes élete, 1923-1994" c. kötetet**, mely az "akadémikus, utászhadnagy, századparancsnok, hadifogoly, egyetemi hallgató, demonstrátor, recski fogoly, műszaki tudományok doktora, kandidátus, a családját, nemzetét, a hazáját szolgáló életét" örökíti meg. Hálásan köszönjük!

-**Pintér Kornél, a Magyar Vidék Országos 56-os Szervezet országos elnöke** jelentette, hogy „Az 1956-os Forradalom és Szabadságharc emlékéért Alapítvány” (Veszprém), a Magyar Vidék Országos 56-os Szervezet és a Történelmi Vitézi Rend 2022. február 25.-én **megemlékezést tartott a Kommunizmus Áldozatainak Emléknapja alkalmából, Veszprém-ben, majd 26-án Lovason**, ahol megkoszorúzták Lovasi Jenő m. kir. főhadnagy, az 1956-os lovasi Nemzeti Forradalmi Bizottság elnökének emléktábláját. A veszprémi emléknapon a megjelenteket köszöntötte Pintér Kornél, a Magyar Vidék Országos 56-os Szervezet elnöke és Dr. Némethné Dr. Szent-Gály Edit Katalin, a Veszprémi Törvényszék elnöke. Imát mondott a kommunizmus áldozatainak lelki üdvéért Excellenciás és Főtisztelendő Dr.Márfi Gyula, a Veszprémi Főegyházmegye Emeritus Érseke. Emlékbeszédet tartott Prof. Dr. Kahler Frigyes, jogtörténész, egyetemi docens, a Veszprémi Törvényszék Büntető Kollégiumának ny. vezetője.

-Szívből gratulálunk lapunk torontói olvasójának és alkalmanként szerzőjének, a délvidéki **Vinczer Péternek és feleségének 1941-ben visszakapott, majd most újból elismert magyar állampolgársága átvételéhez**. Az ünnepélyes eskütételre a helyi konzulátuson került sor.